

Hun selv faar et vist knapt Maal af Ris, en Hytte, en Rissæk et Par Gange om Aaret til at lave sig en Bluse af og arbejder som Pige hos Familien. Hendes Føde er Ris, og Fastedagene ere mange. Man skulde synes, hun fastede, naar hun lever af Ris; nej, Fasten bestaar i fuldstændig Afholdenhed; ikke en Draabe Vand maa komme over hendes Læber i de lange, brændende hede Dage. Og ikke nok med det; et Mærke midt i Panden, stort som en Tokrone, sort, mørkere end underløbet Blod, stempler hende som Enke for bestandig. Ramabai bærer dette Mærke; — Fotograferne slette det ud. — Ingen vil give en Enke, der river sig løs fra sin Familie, Arbejde; hun er Paria, ingen tør hjælpe hende. Disse Ægteskaber sluttet tidligt og ofte med gamle Mænd, saa der findes 10 til 11 Aars Enker, der staa aldeles hjælpeløse; de have intet lært, — naar Familielivet bliver dem for haardt, ere de absolut henviste til at dø af Sult eller at synke ned i Prostitutionen.

Det var Enkerne af de højere Kaster, som Ramabai vilde arbejde for. Hun selv havde været under Aaget som Enke.

Hendes Fader, Ananta Shastri, en lærd Bramin, var bleven forvist, fordi han havde lært sin Hustru at læse. Han underviste ogsaa sin Datter mundtlig, og hun blev saa kundskabsrig, at hun fik Titlen Pundita, Lærer, efter at have været prøvet i Calcutta af Indiens Vise. Disse havde hørt om hendes Arbejde; thi efter Forældrenes Død drog Ramabai og hendes Broder, ofte uden Tag over Hovedet, tit uden Føde, som Faderen om fra Sted til Sted, talende Kvindernes Sag og fremsigende Citater af de Visers Bøger. Da Ramabai var tolv Aar gammel, kunde hun 18,000 Vers af Purana, som hun Aar efter fremsagde med faa Fejltagelser. Hun forbavse de lærde saa meget ved sin Visdom, at de senere kaldte hende Sarasvati — Visdomsgudinden.

Den Uret, der havde ramt deres Fader, drev de unge til Arbejdet. Paa en af deres Rejser hørte de, at der fandtes en dejlig Sø et Sted i Himalaya. Midt i denne syv Bjerge, en Inkarnation af syv vise — „Mahatmas“. Naar et Menneske uden Synd nærmede sig til Bredden, flød Bjergene dem i Møde for at modtage deres Tilbedelse; men de rørte sig ikke af Pletten for en Synder. Ramabais Broder vilde svømme dem i Møde, men Præsterne holdt ham tilbage sigende, at Vandet var fuldt af Krokodiller. „Vent til i Morgen.“ Næste Morgen tidlig, da Bjergene ikke flød hen imod ham, kastede han sig i Vandet, svømmede ud til Bjergene, der viste sig at være Sten og Mos, arrangerede paa en Tømmerflaade,